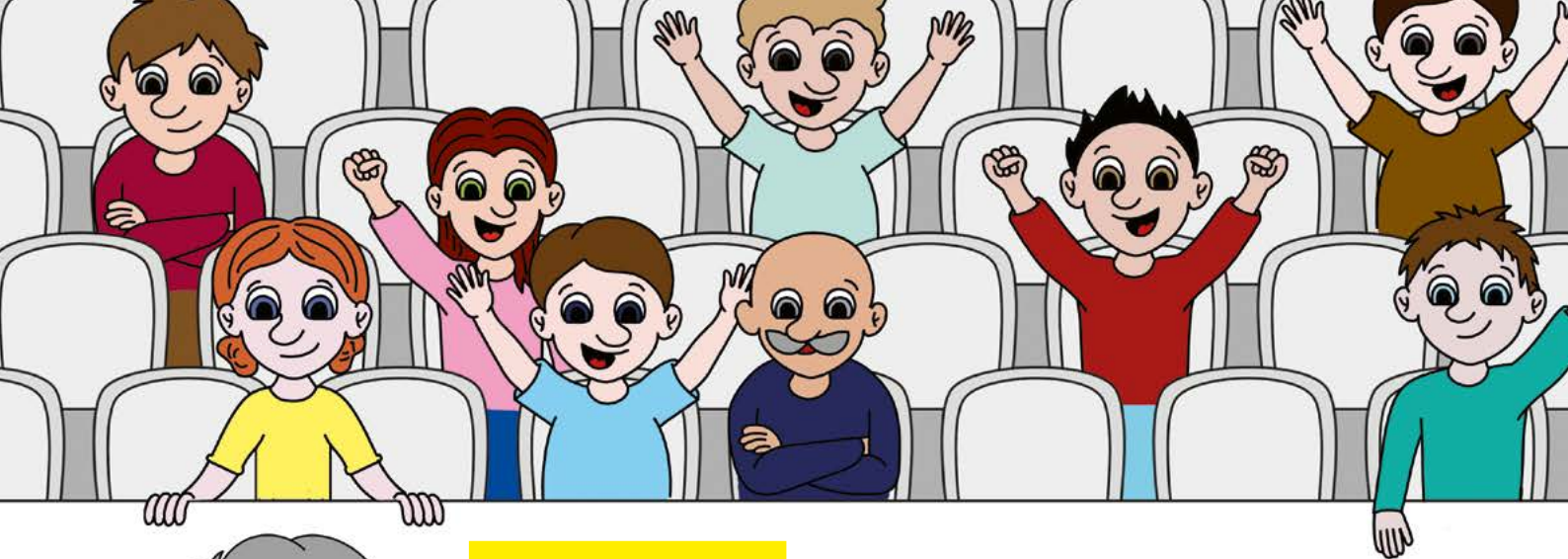

VILDA

VE SPORTOVNÍ ŘÍŠI

Jan Prokeš

ilustrace

Alena Hlaváčková

ORIGONA

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Alena Hlaváčková

ISBN 978-80-88116-91-2

ID 054b-01

Milý Vilémku,

*přejeme Ti krásné 7. narozeniny
a ať se Ti splní všechna sportovní i jiná pěkná přání :)*

babička a děda Rumíškovi

duben 2026

Úvod

Tato knížka vám odhalí nevšední příběh jednoho blondatého zelenookého kluka, který nade vše miluje pohyb a sport. Jmenuje se Vilém Dubský, narodil se 5. dubna 2019 a nejraději má modrou barvu. Neuvěřitelný příběh začal v Ostrožské Nové Vsi, kde Vilda bydlí spolu s maminkou, Jirkou a bráškou Tomíkem.

Jednoho dne dostal Vilda záhadnou pozvánku na florbalový turnaj o pohár Frajera Férovky. Zúčastnil se ho v neznámé sportovní říši i se svým kamarádem Radanem. Pohár však mezitím ukradl Padouch Padavka, kterému sport nikdy nešel, nikdo ho nechtěl do týmu. Kluci se rozhodli zkusit zlého Padavku dopadnout. Při dobrodružné cestě se skřítky poznali celou sportovní říši, zalyžovali si a projeli se na kolech. Pomohli kluci Padavku dopadnout a zvítězilo čestné chování? Kdo byl nakonec zařazen do týmu připravovaného turnaje florbalu? A kdo to byl Páďa?

Pojďme se už začíst do děje, ať se brzy dozvíme, co se vlastně stalo!

1. Tajuplný dopis

Velká dobrodružství začínají někdy docela prostě. Na začátku toho **Vildova** stál obyčejný dopis. Ale byl opravdu obyčejný?

„Ani náhodou,“ zamumlal **Vilda** napůl překvapeně a napůl rozespale. Bylo totiž ráno a on se právě probudil. Tajemný dopis ležel vedle něj na polštáři, jako by se někdo chtěl ujistit, že si ho **Vilda** všimne, jen co otevře oči.

„**Vilém Dubský, Ostrožská Nová Ves,**“ přečetl si náš hrdina nápis na záhadné obálce, kterou teď vzal do ruky. „To jsem přece já! Ale nikde tady nepíšou, kdo mi to posílá...“

Prohrábl si **blondaté** vlasy, které mu po ránu ospale trčely na všechny strany, a důkladně se zamyslel. Okny se do pokoje dralo hřejivé sluníčko a radostně potvrzovalo, že právě začaly letní prázdniny. **Vilda** už několik dní věděl, že dnes bude doma sám. Má celý den jenom pro sebe. To ale znamená, že se nemá koho zeptat, jak se ten dopis ocitl na jeho polštáři. Nakonec udělal to jediné, co mu zbývalo: prostě dopis otevřel.

„Milý **Vildo,**“ četl, „vím, že hraješ florbal a že jsi skvělý sportovec. Proto bych tě rád pozval na florbalový turnaj o Pohár Frajera Férovky. Začíná dnes v poledne. Vezmi

si s sebou florbalovou výstroj a pospěš si, prosím, ať to stihneš. Ten turnaj je moc důležitý! Vyzvedne tě můj pomocník, který ti vše vysvětlí. Sportu zdar, Frajer Férovka.“

Vilda vzhlédl od dopisu, **zelené** oči vykulené jako dva tenisáky. Pohár Frajera Férovky? O ničem takovém v životě neslyšel. Kdo to vůbec je ten Frajer Férovka? A jak mu to psaní doručil až na polštář? A odkud ví, že hraje florbal?

„Vyzvedne tě můj pomocník, který ti vše vysvětlí,“ četl **Vilda** znovu. No jo, ale kde ho ten pomocník vyzvedne? A jak ho vůbec pozná? Vždyť v tom dopise nestojí ani jeho jméno. Co je to za nápady posílat tak divné pozvánky?

A potom mu bleskla hlavou spásná myšlenka.

„**Radan**! Musím za **Radanem**! Společně tu záhadu rozlouskneme.“

Aby taky ne! **Radan** byl **Vildův** nejlepší kamarád a stejně jako on hrál florbal. Ať už má celý ten turnaj znamenat cokoli, můžou se ho zúčastnit společně a přijít všemu na kloub!

Vilda hned vyskočil z postele a začal se chystat na dnešní dobrodružství. Ze všeho nejdřív zbaštil snídani, kterou měl přichystanou v kuchyni. Musí se přece

pořádně posilnit – kdoví, co ho dneska čeká? Potom si šel do koupelny vyčistit zuby a hřebenem zkrotit rozčepýřené vlasy. Oblékání ho zdrželo, protože musel ze skříně nejprve vystrchat své oblíbené tričko. Bylo **modré**, protože tu barvu měl nejraději. A jelikož ho určitě čekal mimořádný den, ani za nic by si na sebe nevzal něco jiného.

Tak, hotovo. Teď už jen popadnout věci na florbal a hurá ven z domu!

Původně chtěl **Vilda** zamířit **k Radanovi** domů, ale sotva se vyřítíl na ulici...

„**Radane?**“

Jeho kamarád stál přímo před domem, div se oba nesrazili.

„A... ahoj,“ vyrazil ze sebe **Radan**, jakmile **Vildu** uviděl. Zněl zadýchaně, jako by ještě před chvilkou běžel. Na zádech se mu klinkala sportovní brašna, kterou nosíval na florbal, a v jedné ruce držel stejně jako **Vilda** florbalovou hokejku. V té druhé svíral dopisní obálku. **Vildovi** bylo rázem všechno jasné.

„Ahoj **Radane**. Neříkej, že tě taky pozvali na turnaj...“

„...o Pohár Frajera Férovky,“ doplnil ho **Radan** zaraženě. „Jo, pozvali. Tebe taky?“

„No jasně, proto se zrovínka ženu za tebou,“ přikývl **Vilda**. „Myslel jsem, že se tam přihlásíme společně, protože je to celé hrozná záhada. Taky jsi tu pozvánku našel vedle sebe na polštáři?“

„Taky,“ přisvědčil **Radan**. „Psali tam, že mě vyzvedne nějaký pomocník nebo co. Řekl jsem si, že třeba čeká před domem. Ale když jsem vyšel ven, nikoho jsem tam neviděl. A tak jsem běžel za tebou, abychom vykoumali, co se to děje.“

„To jsi dobře udělal,“ ozval se kdosi vysokým zvoni-
vým hláskem. **Vilda s Radanem** na sebe zmateně pohlédli. Ten hlásek nepatřil ani jednomu z nich. Ale nikdo jiný tady nebyl. Nepřeslechli se? Vtom však tenounký hlásek zazvonil podruhé.

„Tady! Tady dole!“

Vilda s Radanem se podívali pod sebe a konečně spatřili, kdo že to k nim promlouvá. Žádný div, že ho napoprvé přehlédli!

„No tohle,“ vydechl **Vilda**. „Ty jsi skřítek?“

2. Kouzlem do Zdravíčkova

„Fanfán Fafián, k vašim službám,“ uklonil se majitel tenkého hlásku, drobounký človíček, který Vildovi s Radanem sahal sotva do pasu. „Jak jste správně uhodli, jsem skřítek. Patřím k vzácnému skřítkovskému druhu. Říká se nám férmoníci, protože máme rádi sport a vždycky hrajeme fér. Já například hraju florbal.“

Skřítek luskl prsty a k úžasu obou kluků se mu v rukách náhle objevila maličká florbalová hokejka. Byla velká asi jako větvička, kterou by mohl aportovat i ten

nejmenší pejsek na světě. Ale žádný pejsek by s ní určitě nesvedl lepší kousky než sám Fanfán!

Ten totiž vylovil z kapsy drobounký florbalový míč a začal s ním na čepeli své pidihokeyky obratně žonglovat. Všelíjak si ho přehazoval přes hlavu a mrštně se otáčel a zase míček hokejkou zachytil. Potom jej najednou prudce vystřelil kamsi do vzduchu a několika přemety se přesunul na místo, kam měl míček dopadnout. Tam pohotově nastavil kapsu a padající míček do ní ladně zaplul. Ve stejném okamžiku zmizela i hokejka, kterou skřítek ještě před chvílíčkou svíral v ruce.

„No teda!“ vydechli uznale **Vilda s Radanem**. Když se teď Fanfán přestal uklánět a hopsat jako akrobat v cirku-se, mohli si ho konečně pořádně prohlédnout. I když to byl opravdu pidižvík, na typického skřítku nevypadal. Aspoň ne na takového, jakého si **Vilda** vždycky představoval. Nenosil například žádnou skřítkovskou čepičku. Místo toho měl dlouhé vlasy stažené do ohonu a oblečený byl celý ve sportovním. **Vildovi** konečně svitlo.

„Že ty jsi pomocník Frajera Férovky?“ zeptal se malého sportovce.

„Fanfán Fafián, k vašim službám,“ zopakoval souhlasně skřítek a znovu se uklonil. „Je to tak. Frajer Férovka mě poslal, abych vás dovedl na turnaj o jeho Pohár. To

já jsem vám oběma nechal na polštáři Frajerovu pozvánku.“

„No jasně,“ dovtípil se Radan. „Jak jinak by se nám ty pozvánky mohly dostat na polštář než skřítkovským kouzlem? Ale abys věděl, pěkně jsi nám tím zamotal hlavu!“

„Museli jsme mít jistotu, že ty pozvánky dostanete,“ omlouval se Fanfán. „Nemohli jsme se spoléhat na obyčejnou poštu. Ten turnaj je moc důležitý.“

„Tak proč s ním děláte takové tajnosti?“ nechápal Vilda. „Vždyť v tom dopise ani nestálo, kde se turnaj koná. A nebylo tam ani tvoje jméno. Dokonce se tam ani nepsal, že jsi skřítek.“

„A když jsem vyběhl ven na ulici, tak jsi tam nikde nebyl,“ přidal se Radan. „Musel jsem běžet až k Vildovi, než ses ukázal. V pořádání turnajů máš teda hodně co zlepšovat.“

„Já vím, já vím,“ drbal se Fanfán rozpačitě na hlavě. „Jenže ono se to celé zamotalo. Právě proto jsem za vámi dorazil tak pozdě. Stalo se totiž něco strašného! Celý turnaj je v ohrožení. A jenom vy dva ho můžete zachránit!“

Vilda s Radanem si vyměnili zaražené pohledy.

„Poslyš, Fanfáne,“ řekl Vilda ustaraně, ale zároveň trochu netrpělivě, „my ti rádi pomůžeme. Ale co kdybys

nám nejdřív všechno pěkně vysvětlil? Od tebe se něco dozvědět, to je jako hádat, kde má žížala hlavu. Co je to vlastně ten turnaj o Pohár Frajera Férovky? Proč jste nás na něj pozvali? A co se stalo tak strašného?”

Skřítek bezradně rozhodil rukama, jako by nevěděl, odkud má začít.

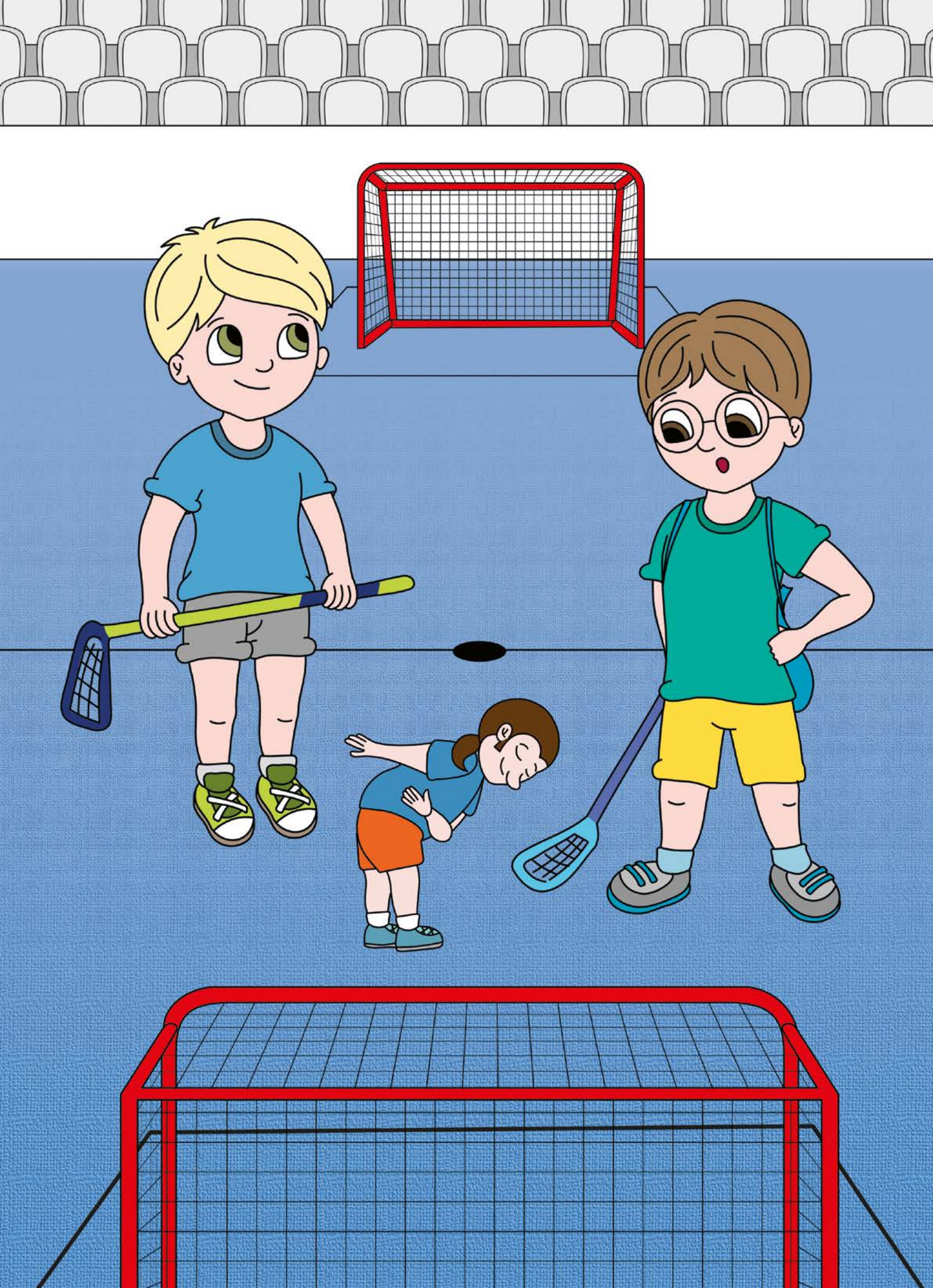
„Nejlepší bude, když vám to vysvětlím přímo na místě,“ rozhodl nakonec.

Vzápětí luskl prsty a prázdná ranní ulice zničehonic zmizela. Najednou už nestáli pod hřejivým letním sluníčkem, ale na florbalovém hřišti uprostřed nevelké sportovní haly.

„No tohle!“ užasl Radan. „Ty se umíš kouzelně přemisťovat?”

„Fanfán Fafián, k vašim službám,“ uklonil se opět férmoník, jak to míval ve zvyku. „Ano, magické přemisťování je naše specialita. My férmoníci hodně cestujeme. Ale s našima krátkýma nožičkama by nám to trvalo dlouho, tak se často přemisťujeme kouzlem.“

Vilda si zatím prohlížel hřiště, na kterém se ocitli. Byly na něm nachystané florbalové branky, ale po hráčích ani stopy. A prázdnotou zelo i hlediště s desítkami neobsazených sedaček. Něco tady ale nehrálo. Sedačky byly nezvykle drobounké; tak prťavé, že by se do nich

7. Padavka padá

Oba kamarádi otevřeli oči. Už se neřítili po zasněženém svahu. Dokonce na sobě neměli ani lyže a lyžařskou výbavu. Místo toho leželi jen v tričkách na hebké trávě, kterou zalévalo letní sluníčko.

„Kde to jsme?“ vykulil oči Radan.

„To vám klidně řeknu,“ zazvonil za nimi tenký hlásek. Otočili se v naději, že spatří Fanfána, ale místo něho za nimi stála neznámá férmonice.

„Kolívie Kolocinková, k vašim službám,“ uklonila se úplně stejně jako Fanfán. Oblečená byla však jinak. Měla na sobě elastický úbor a cyklistickou helmu. „Vítejte v areálu horské cyklistiky. Říkáme tomu tady Cykloráj a já to tu mám na starosti. Ale odkud jste se tady tak vyloupili?“

Vilda s Radanem se zdvořile představili a vylíčili, jak je sem přenesla kouzelná píšťalka, která je zachránila před lavinou.

„Hm, tu píšťalku dobře znám,“ přikývla Kolívie. „Když je někdo v nebezpečí a zapíská na ni, kouzlem se přenese na nejbližší bezpečné místo. A protože se hned vedle lyžařského areálu nachází Cykloráj, přesunuli jste

se právě sem. Ale jak jste k té píšťalce přišli? Pokud vím, nosí ji u sebe jenom Zíván Zimnička.“

„Právě od něj ji máme,“ vysvětlil Vilda. A začal Kolívii vyprávět, jak jim Zíván pomohl, když pátrali po ukradeném Poháru, a jak pak honili Padoucha, a když už ho skoro měli, přiřítla se lavina.

„Takže Padouch vám frknul na tryskových lyžích?“ žasla Kolívie. Potom se jí však v očích zablesklo, jako by si cosi uvědomila. „No jo, vždyť ono to dává smysl. Před chvilkou jsem totiž kus odsud zaslechla hrozný rachot. Vsadím se, že se Padouch na tom raketovém pohonu vyřítíl z lyžařského areálu přímo do Cykloráje.“

„Tak to ho ještě můžeme chytit!“ zajásal Radan. „Rychle, Kolívie, kde jsi ten rachot slyšela?“

„Tamhle,“ ukázala Kolívie do listnatého lesa, který je obklopoval. „Vede tam cesta pro horská kola. Pojděte, zajedeme tam společně.“

Luskla prsty a najednou se před nimi objevila tři horská kola. Jedno docela maličké pro Kolívii a dvě větší pro Vildu s Radanem. Ti už byli na skřítkovská kouzla tak zvyklí, že se ani nepodivili. Nasedli na kola, uvázali si pod bradou helmy, které byly zavěšené na řídítkách, a vyrazili za férmonicí.

Ta byla sice maličká, ale do pedálů se opírala o sto šest. Kluci měli co dělat, aby jí stačili. Hnali se lesní stezkou mezi duby a buky, na nichž vesele prozpěvovali ptáčky. Ale nebyl čas kochat se jejich zpěvem. Každou chvíli můžou narazit na Padoucha!

„Tamhle, podívejte!“ ozval se náhle **Radan**. Přímou před nimi se teď otevřela čerstvě vysekaná paseka, kterou rozhodně nikdo nevykácel sekerou. Všechny stromy a keře byly totiž ožehlý, jako by je někdo pokropil žhavou lávou.

„Tudy se musel řídit Padouch,“ mínila Kolívie. „Nejspíš na těch lyžích opravdu letěl jako raketa, takže mu ani nevadilo, že už nejede po sněhu. Prosvištěl mezi stromy a všechno kolem polámal a spálil. Ale je to blázen bláznivá! Vždyť se klidně mohl někde vybourat.“

„Taky že vyboural,“ vyjekl **Vilda**. „Koukněte!“

A ukázal na vysoký buk na samém konci paseky. Pod stromem ležely polámané lyže a dobrých deset metrů nad nimi se na větvi pohupovalo bezvládné tělo. Mělo na sobě zářivě rudou bundu a přes obličej lyžařskou kuklu. Na zádech mělo batoh, který se zaklesl o větev. Jenom díky tomu lyžař ještě nespádl dolů.

„Padouch narazil do stromu a teď na něm uvízl. Rychle! Musíme mu pomoci!“ burcoval všechny **Vilda** a hned sesedl z kola a hnál se ke stromu.

„Vypadá to, že ztratil vědomí,“ řekl přiškrčeně **Radan**, když doběhli na místo. „Ale ta větev už ho dlouho neudrží. Podívejte! Jestli mu hned nepomůžeme, tak spadne a celý se poláme. Rychle, Kolívie! Ty přece umíš skřítkovská kouzla. Přemísti ho z té větve dolů!“

„To nemůžu,“ zavrtěla Kolívie hlavou. „Jestli na Padoucha přešla čarovná moc, tak na něj moje kouzla nefungují.“

„Musíme ale něco udělat,“ zoufal si **Radan** a pohlédl na **Vildu**. Ten naštěstí dostal nápad.

„Kolívie, tak nám aspoň vykouzli záchrannou plachtu. Roztáhneme ji a Padoucha do ní chytíme.“

„To je nápad!“ Kolívie se rozzářila a luskla prsty. Za chvíli už všichni tři natahovali pod bukem záchrannou plachtu. Právě včas!

Žuch. Padouch sletěl ze stromu jako zralá švestka. Plachta ztlumila jeho pád, ale náhlý pohyb ho probral. Otevřel oči a překvapeně zamžikal.

„Kde to jsem? Co se to...“

